

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
(Βασισμένο σε μια ιδέα της ποιήτριας Γιώτας Παρθενίου)

Δημήτρης Τσουτσοπλίδης, Δ' δημοτικού

«Ήταν ένα φεγγαράκι μια φορά, παραπάτησε, έπεσε στη γη μια φορά, το βρήκαν τα παιδιά μια φορά, κι ύστερα...»

...Ύστερα τα παιδιά, γρήγορα γρήγορα, χωρίς να σκεφτούν αν είναι εχθρός ή φίλος, προσπάθησαν να το συνεφέρουν, γιατί με τόσο δυνατό πέσιμο ζαλίστηκε και είχε λιποθυμήσει!

Τα παιδιά έβαλαν κλήρο για το ποιος θα το πάρει στο σπίτι του. Δεν μπορείτε να φανταστείτε ποιος κληρώθηκε! Θα σας φανεί απίστευτο αλλά ήμουν εγώ! Μάλιστα, εγώ και αμέσως πήρα το φεγγαράκι μαζί μου. Η μαμά μου το φρόντισε πάρα πολύ, ήταν, είπε, η πρώτη και η τελευταία φορά που μας επισκεπτόταν από τον ουρανό.

Όταν συνήλθε, ήταν μια χαρά αλλά με την τόση δύναμη που έπεσε είχε σπάσει το πόδι του! Γι' αυτό έμεινε στο σπίτι μας για λίγο καιρό. Κοιμόμαστε μαζί στο δωμάτιό μου και παίζαμε με τα παιχνίδια μου.

Ένα βράδυ το είχα βγάλει βόλτα. Το είχα ντύσει μωρό για να μην καταλάβουν ποιος είναι. Τα αστεράκια όπως και τις προηγούμενες βραδιές προσπαθούσαν να φωτίσουν όσο μπορούσαν την πλάση, γιατί ήξεραν ότι το φεγγαράκι λείπει.

Το είδαν, όμως, που ήταν μαζί μου και του έκαναν σήμα να ανεβεί στον ουρανό. Εκείνο φώναζε ότι δεν μπορούσε, γιατί είχε σπάσει το πόδι του. Τα αστεράκια του είπαν να μη φοβάται, θα φωνάζουν το μάγο της νύχτας να το κάνει καλά.

Αμέσως τότε ακούστηκε μια ανθρώπινη φωνή. Κοίταξα: ένας τύπος που έμοιαζε με άνθρωπο είπε κάποιες μαγικές λέξεις και το φεγγαράκι έγινε αμέσως καλά. Τα αστεράκια έριξαν μια σκάλα και εκείνο ανέβηκε ψηλά.

-Ελπίζω να σε ξαναδώ, φεγγαράκι!»